

In de lange, saaie wintermaanden zorgde Mozart iedere keer dat hij langskwam voor vrolijkheid.

Op een morgen zaten Sophie en ik samen op het bankje achter het klavier en daagden elkaar uit door zoveel mogelijk rijmwoorden te verzinnen op de melodie van een kinderliedje.

‘Tralalie, faldera, stop je sokken in de la. Geef het meisje toch een kusje, in het lintje zit een lusje.’

Ik had Mozart niet horen binnenkomen en toen hij voor ons stond, veegde ik net de tranen uit mijn ogen.

‘Mag ik eens?’ Met zijn hoofd scheef glimlachte hij naar mijn zusje.

Sophie maakte plaats. Hij zat al naast me voor ik er erg in had en zei: ‘Kom op, Constanze.’

Ik wilde me niet laten kennen.

Het duurde niet lang of mijn linkerhand kwam in de knoop met zijn rechterhand. Onze vingers speelden tikker-tje, buitelden over elkaar heen en eisten elk hun eigen plek op. Het bankje was eigenlijk te smal voor ons tweeën: mijn been duwde tegen zijn knie, zijn arm raakte mijn schouder. Voordat ik het wist schaterde ik het uit. Ook Wolfgangs ogen glommen. We hamerden, ja mishandelden het arme klavier. Af en toe schreeuwden we het gefrustreerd uit als de een de ander verdrong en zich de toetsen toe-eigende. Vanaf de canapé zat Sophie ons aan te moedigen.

‘Wolfgang! Ik wist niet dat je er al was.’

Het spel stopte abrupt. Luise was de kamer binnengekomen. Ik streek mijn rok glad en Wolfgang probeerde een eindje van me vandaan te schuiven.

‘Ik dacht dat je me les kwam geven.’ Op Luises gezicht was een mengeling van afschuw en minachting te zien.

‘Dat is de bedoeling, ja.’ Hij trok zijn jas recht. ‘Een gebetje op zijn tijd...’

Mijn zus fronste. ‘Constanze, wat doe je nog achter het klavier?’ Ze maakte een gebaar alsof ze een lastige hond wegjoeg.

Ik rechtte mijn rug. ‘Ik was aan het oefenen.’

Ook al glimlachte ze, Luises ogen deden niet mee. ‘Zo klonk het anders niet.’

Ik keek opzij, maar Wolfgang staaarde naar zijn voeten. Weg was de enthousiaste improvisator. Ervoor in de plaats was een stijvere, ernstige man tevoorschijn gekomen. Hij was zo veranderlijk als kwik: het ene moment dartel, het volgende ogenblik akelig serieus.

Luise liep met een strakke blik op hem af. ‘Een kinderliedje? Ik wist niet wat ik hoorde.’ Zijn antwoord verstond ik niet.

Diezelfde speelsheid zag ik later die week nog een keer. Met een dikke sjaal tegen mijn mond gedrukt en een mand aan mijn arm was ik op weg naar de markt. Ik omzeilde de gladde stukken ijs op de straat en af en toe moest ik opzijspringen voor een koets die voorbij glibberde.

Onder de Arcaden stampten de kooplui met hun voeten en ze sloegen hun armen tegen hun lichaam. Hoe hielden ze het in deze kou de hele dag vol? Een van de mannen zette een kruik aan zijn mond, dronk gretig en gaf hem door aan een vrouw. Toen hij me zag wenkte hij me. Met een glimlach om mijn mond schudde ik mijn hoofd en stak het plein over. Een paar jongens met een slee stootten tegen me aan. ‘Pas op, uit de weg!’ En zoef, daar gleden ze verder, schreeuwend en lachend zonder om te kijken.

Een eind verderop was er een sneeuwballengevecht uit- gebroken. Nog niet zo lang geleden had ik zelf ook dit soort spelletjes gedaan en ik bleef staan, niet in staat om mijn blik ervan los te rukken.

Na een korte aarzeling gooide ik de mand neer en holde achter de kinderen aan. Even bleef ik staan om een handvol sneeuw op te scheppen die ik tot een stevige bal kneedde. Met een armzwaai mikte ik op de hoed van de jongen die me had ingehaald en ik raakte hem hard. Hij keerde zich om, weifelde totdat een tweede bal van mij hem in zijn maagstreek trof. Pam-pam-pam-pam-pam. Als tromge- roffel plofte de sneeuw op mijn mantel en jurk toen de jon- gens me aanvielen.

‘Inzepen!’ riep de langste.

Dat was het teken voor een hele groep om op me af te stormen. Mijn voeten slipten over de grond en daar lag ik. Het was koud, zo ontzettend koud toen ze mijn gezicht insmeerden. De fanatiekste draaide mijn armen op mijn rug, ik snakte lachend naar adem. Uiteindelijk lieten ze me los. Mijn hoed hing scheef, de zoom van mijn rok was ge- scheurd en het was een wonder dat de baleinen in mijn kor- set niet gebroken waren. Natuurlijk zou ik een standje krij- gen bij thuiskomst, maar dat was het waard. En weg waren de kinderen weer, hun blozende gezichten nog een beetje roder dan voor ons gevecht, op zoek naar nieuwe avontu- ren.

Met enige moeite kwam ik overeind en ik klopte mijn kleren af. Vanuit mijn ooghoek zag ik een man naar me kij- ken. Hij tilde zijn steek op en ik herkende het zorgvuldig gepoederde haar en de licht ironische blik. Wat vond hij van mijn weinig damesachtige gedrag? Het liefst zou ik nu zonder groeten opstappen. Zo had mijn moeder me echter niet opgevoed en ik knikte hem toe. Hij beschouwde mijn

groet als een aanmoediging en kwam naar me toe.

‘Vermaak je je, Constanze?’

‘Ja, dank u, Herr Mozart. En u?’ In gedachten noemde ik hem Wolfgang, net als Luise, maar nooit hardop.

Zijn ogen schitterden. ‘Kom mee.’

Ik verwachtte dat hij me naar huis zou begeleiden. In plaats daarvan trok hij me mee naar een hoop sneeuw.

‘Help je me?’

‘Waarmee?’

‘Met mijn sneeuwpop.’

‘Graag.’

Ik deed mijn toch al kletsnatte wanten uit en we rolden de sneeuw tot een tamelijk grote bal. Daarop zetten we een iets kleinere. Mijn handen veranderden in ijsklompjes. Ik werd misselijk en moest even uitrusten met mijn hoofd tussen mijn knieën. Hij knielde naast me neer, ook al betekende dat dat zijn broek vies werd en legde een hand op mijn arm. ‘Gaat het?’

Ik knikte.

Mozart stond op, deed zijn cape af en hing hem om onze pop. Uit de zak van zijn broek haalde hij een wortel. De gedachte dat hij speciaal om een sneeuwman te maken naar buiten was gekomen uit zijn logies aan het Paradeplatz, vond ik leuk. Glimlachend keek ik toe hoe hij een paar knopen van zijn jas rukte en ze als ogen bevestigde.

‘Net echt.’ Ik liep van onze creatie vandaan en bewonderde hem van een afstandje. ‘Hij lijkt wel een beetje op je.’ Ik deed nog een stap naar achteren. Zonder nadenken had ik hem getutoyeerd.

Hij merkte het niet. ‘Je hebt gelijk. Vooral de neus.’

‘Nu je het zegt.’ Lachend keken we elkaar aan.

Ik keerde de sneeuwman de rug toe en zocht mijn mand op, die nog aan de rand van het plein stond. We wandelden

naar de markt om mijn boodschappen te doen en daarna naar mijn huis.

‘Weet je dat het in sommige landen nu zomer is? Vreemd, nietwaar? Hier zitten we bij de kachel en vallen in slaap, daar bak je in het zonnetje en onderdruk je een gaap,’ zei Mozart.

‘Dat rijmt.’

‘Ik hou van dichten. Hoe breng jij het er af als ik je uitdaag?’

‘Erbarmelijk, vrees ik.’

Hij kneep zijn ogen een beetje dicht. ‘Daar geloof ik niks van.’

Hij bleef me aanstaren en ik bloosde onder zijn blik. ‘De volgende keer kom je er niet zo gemakkelijk van af. Nou, Constanze, denk je dat je me nu eindelijk Wolfgang kunt noemen?’

Ik zweeg en veegde wat modder van mijn jurk.

‘Kom op, we hebben samen met sneeuw gespeeld...’

‘Vooruit dan, Wolfgang.’ Ik stak mijn hand uit zodat hij hem kon kussen.

In plaats van hem aan te nemen, raakte hij met een van zijn vingertoppen mijn lippen aan.

We hadden de voordeur bereikt. Achter de ramen scheen licht en ik vroeg me af of ik hem moest uitnodigen.

Hij loste mijn dilemma op door zijn steek weer af te nemen. ‘Tot de volgende keer, Constanze Marie,’ zei hij en hij verdween in het schemerdonker.